

DREJARENS RADBAND

Man säger att Drejaren var mycket trött sedan han i urtiden tyglat vindarna över Ravland. Han behövde sova, men kunde inte lämna de nytämjda vindarna utan tillsyn. Därför tillverkade han ett radband med mabatecken som kunde styra vädret och lämnade det till jungfrun Tusenhjärta att använda medan han sov. Havsvidundret Gargal som brukat leka med stormvindarna till havs var emellertid gramse för att hans lekkamrater tagits ifrån honom och ville frita dem. Medan Drejaren sov lät sig Gargal stiga ur strandskummet på Tusenholm i form av den vackre ädlingen Adembre. Tusenhjärta blev så betagen att hon glömde sina plikter för att istället förlusta sig med gästen. Men Gargal lät under tiden krabbor smyga iland för att stjäla Drejarens radband.

När morgonen grydde gav sig Adembre åter ner till stranden där krabborna gömt radbandet under en sten och skulle just gå till havs med sitt byte när Drejaren vaknade. Guden upptäckte genast stölden och förvandlade stranden till gyttja så att tjuven fastnade. När Adembre fann sig fångad kastade han radbandet ut i havet, men innan Gargals vidunderskropp hann fånga det, snappades det upp av den okynnige delfinen Puld som försvann med det. Drejaren slet rasande Adembre i strimlor vilka man fortfarande kan se i form av röd tång längs havets strandlinje och guden lät framgent stränderna längs hav, floder och sjöar på sina ställen förbli gyttjiga som skydd mot tjuvar. Man säger att Tusenhjärta begrät sin älskare så ymnigt i vattenbrynet att havet sedan dess är salt, men eftersom Drejaren vaknat behövde han inte längre radbandet. Sedan vindarna dresserats lämnade han dem till gudinnan Vene att bruka.

DROTTNING AGATHAS TVILLINGTAVLOR

Drottning Agatha på Storberget var en gång älskad drottning av dvärgarnas Kromberklan. Hon ville gynna klanens stensångare för att deras skicklighet skulle nå belderannernas nivå. När den begåvade lärlingen Torwyld Grus mest av en slump – bedriften har aldrig upprepats – lyckades återföra ett agatblock till dess ursprungliga, levande form och mästarna såg hur agatslingorna böljade skönt som norrsken i berget, beslöt de att av den levande stenen utforma en skrivtavla åt drottningen och på sätt tacka för hennes förtroende.

Arbetet utfördes med viss vanda, ty den levande stenen gnisslade och grät när man skar i den, men efter någon tid kunde den vackra tavlan överlämnas till regenten. Pinsamt nog för stensångarna ville agatslingorna inte längre bölja, men man noterade att när någon lyckades flytta en slinga på tavlan uppstod samma ändring på blocket varifrån den hämtats. Mäster Homb insåg att stentavlan saknade sin utbuggna del och tog sig för att forma ytterligare en stentavla av blockets återstod. Sedan den färdigställdes och tavlorna sammanförts föreföll de vara bättre till mods och agatslingorna var mer rörliga. De antog samma mönster och det visade sig snart att om mönstret med fingret ändrades på den ena uppstod samma ändring genast på den andra. Mäster Homb märkte att detta inträffade även om tavlorna skildes åt och insåg att de kunde användas för att meddela sig över långa avstånd. Efter några år gick emellertid den ena tavlan förlorad varpå den andra föll i glömska eftersom den inte längre var till nytta. Så småningom försvann också den andra tavlan på okända vägar.

BARKEHUDE

Barkhude tros vara en gammal offermask till gudinnan Hemes ära och kallas även Hemes slukarmask. Sätts den över ansiktet slingrar sega trärötter ut och omsluter på ett par minuter helt bäraren som samtidigt känner av en mängd små stick som inte ger skada men ändå är lite obehagliga. Praxis vid Hemetemplen är att masken tas av igen och personen sedan offeras.

ELDORMSPILARNA

Det sägs att vulkanguden Horn vaknade först sedan de demoner Zygofer släppt lös redan förött Aslene. Våldig var då hans vrede så att lava och aska spyddes mot skyn. Man förde inför guden tre ormar som bitit ihjäl tre profeter vilka sett demonfloden nalkas, velat varna folket och väcka Horn. Ormarna krälade i stoftet inför Horn och menade att de inte avsett landets fördärv utan bara följt sin natur såsom gudarna skapat dem. När Horns präster ändå ville kasta kräldjuren i lavan som straff, vred de sig till nystan, grät och bad att istället få sona sitt brott genom hämnd på de verkligt skyldiga.

Horn lyssnade till dem och kallade ur vulkanens magmadjup sin tjänare, den väldiga eldormen Erinya. Hon andades på sina mindre fränder varvid de förvandlades till pilar. Dess pilar skulle, avfyra från en båge, märka Aslenes slaktare så att Erinya kunde finna och sluka dem.

FEROXAS KLOR

Det berättas inom Rostkyrkan hur gudarna Rost och Heme första gången firade bröllop inför rostbrödernas jublande fäder och hemesystrarnas prisande mödrar. Ur gudarnas omfamning föddes omsider dottern Feroxa, ett vackert barn av svartaste hematit med roströda fräknar i stenbuden.

Rost och Hemes lycka gjorde korp-guden svartsjuk. Asfågeln svepte ner, stal barnet ur vaggan och slog sig ned på en hög klippa för att äta det. Förtvivlad och rasande lät guden Rost forma sin lem till en pil av järn och gudinnan Heme offrade ett finger för att forma en pilbåge med Feroxas navelsträng som bågsträng. De skickade sin tjänarinna Teramalda bepansrad till klippan. Hon sköt pilen mot korp-guden som skadades svårt och skräckslagen flaxade till skogs. Korpen lyfte så häftigt att Feroxa knuffades från klippan och av fallet krossades i oräkneliga stycken som spreds över världen som bitar av hematit. Teramalda sökte fånga henne i fallet, men sårades dödligt av stenbarnets tyngd. Feroxas avslagna huvud kom att rulla intill Teramalda. Det var blint eftersom korp-guden redan hackat ut dess ögon, men gudabarnet erfor sin hjälparens läppar och blåste sin ande i henne. Gudagnistan parade sig med Teramaldas vrede och blåste liv i henne. Sedan dess vandrar Teramalda över världen på jakt efter korp-guden och hans anhängare.

Guden Rost ville begrava sin döda dotters huvud, men makan Heme sade att tiden påkallade hämnd och inte sorg. Tillsammans smidde de hematitklor av Feroxas vävnad att bäras av rostkyrkans främste krigare under jakten på korp-gudens avskum. Klorna försvann emellertid när gardeskaptenen Gardkan som bar dem stupade i strid under Alderkrigen.

HAMMAREN VARDEBANE

Hjältesagorna berättar hur drakarnas urmoder Värde härskade i Ravland när dvärgarna anlände i urtiden och att hennes pansar var av ogenomtränglig obsidian som hon själv smält runt sin kropp. Men dvärgarnas anförare Oramund bad till guden Stor som sände honom en hammare vars slag kunde krossa allt. Med den dödade Oramund drakbonan. Dvärgarna jagade därefter ormens avkomma upp i bergen varifrån de fortfarande hemsöker landet. Oramund kallade hammaren för Värdebane. Sedan många år är vapnet försvunnet.

Egentligen har hammaren aldrig använts mot Värde. Draken är heller inte död utan fånglad långt under dvärgfästet Stormunsel. Enligt henne slog dvärgarnas gud Stor nesligt ihjäl hennes urmoder i sömnen, möjligen med Värdebane.

KARSKENFOTS STÖVLAR

Den välkände stensångaren och prospektören Aras Karskenfot av belde-rannernas klan smidde för femhundra år sedan ett par klätterstövlar som skulle hjälpa honom att ta sig fram i svår bergsterräng. Stövlarna fungerade utmärkt, men som Karskenfot led av svår fotsvett gled han ur dem halvvägs upp för ett lodrätt stup när fästremmarna brast och stensångaren föll till sin död. Änkan gav bort stövlarna för att slippa se dem och det har varken hon eller någon annan gjort sedan dess.

SKUGGDOLK

Det sägs att när alderlänningarna invaderade Ravland skickades de tre sysonen Vider ut för att lönnmörda dvärgars och akvers ledare. Älvmästarna snärjde emellertid de tilltänkta dråparna med magi, dödade dem och band deras mörka själar till varsin dolk.

ORMES NYCKEL

Det finns inga sägner om nyckeln, vilken ursprungligen smiddes åt psykopompen Natrix. Däremot sägs det om guden Orme att inga hemligheter är honom förborgade och inga dörrar honom lyckta.

VOLLERS HJÄLM

Älvestamlingen Voller ska ha varit en av de tidiga lärarna inom Gyllene grenens druidorden. Han besatt tankekraft större än andras och det ryktas att den som rätt förmår koncentrera sig kan flyga med hans hjälm på huvudet. Andra säger att det avgörande är tillit och koncentration så att man med hjälmen måste kasta sig ut och verkligen tro sig kunna flyga för att också kunna det.

NATTVARARENS TIMGLAS

Det sägs att stensångerskan Dordela i den sena natten så grämde sig över ett missgrepp med en jubileumsstaty, att hon bad Nattvararen låta henne återfå stenblockets ursprungliga form såsom det var innan hon spräckte det med sin höga ton. Till hennes förskräckelse knackade det i samma ögonblick på dörren till verkstaden. Utanför stod en mystisk person med drag av en fladdermus. I famnen höll han ett skrin, överräckte det utan ett ord och vände för att gå. På Dordelas fråga kom bara en väsning:

”Bryt tid, bryt misstag, bryt ben”, varpå den mystiske budbäraren var försvunnen.

I lådan fann Dordela tre timglas lagda i purpursammet och på locket stod samma ord präntade med svart bläck. Hon lyfte ett av glasen, betraktade sanden rinna från det övre till det nedre och bröt efter en ingivelse instrumentet på mitten. Genast tappade hon sansen, men då hon vaknade stod stenblocket obugget för henne just såsom hon önskat. Glad ville hon gripa sin stenstav, men fann att det var omöjligt: hennes hand saknades.

Man säger att det andra timglaset bröts sedan kung Ardeburd förlorat slaget mot kaniderna nedom Isafangbergen. Han ska då ha låtit all sand flöda ur timglasets och återsågs aldrig. Utan ledare förlorade dvärgarna slaget en andra gång.

SVÄRDET ASINA

Vapnet är mycket gammalt och bladet sägs vara buggtanden från en av de jättelika jordmaskar som förstörde människornas ursprungliga land så att de tvingades på flykt till Ravland vägleda av korpguden. Korpguden hade strikt förbjudit människorna att ta med något från hemlandet på resan för att inte riskera smitta till sitt nya land. Smugglaren som medfört buggtanden kastades därför i havet under resan, men prästerna vågade inte låta bladet gå samma väg av rädsla för att smitta något bavsodjur som sedan kunde simma dem i följe. Man beslutade att istället ta med sig beten till sitt nya land och där förvara den under uppsikt i ett tempel tills man fått klarhet i hur den säkert skulle förstöras. Istället gjordes den om till ett svärd när ursprunget glömts.

TEZAUREN

Det berättas hur hertig Fargalon i Aslene fick en son som döptes till Ungule efter vulkanen Horns mästersmed, han som smider de heliga hästarnas bovar. Sedan ben kastats inför den nyfödde, förklarade sierskan hur hertigsonens öde var att bli förälskad i en flöjtspelerska av vandringsfolket och ta henne till hustru. Men Fargalon vredgades vid beskedet och förbjöd all musik i sitt län. Knektar skickades till och med ut för att hugga ner alltför susande säv i åarnas strandkanter. Ungule växte upp till en skön ung man, och när han en dag var på jakt i skogarna fick Tezara av Tjärnen syn på honom och drabbades av häftig kärlek.

Tezara var en skicklig sångerska, men hon kunde inte sjunga hertigsonen sin kärlek eftersom han hölls inspärrad i ett fäste av sten och bar en hjälm av tystnad så snart han lämnade fadershuset. Tezara sjöng sin klagosång i skogen där en najad hörde henne, bevekades, och skänkte den älskande flickan sin magiska silverflöjt, smidd av bäckens porlande vatten. Den som spelar på flöjten kan vandra genom sten och järn och vakter som ljus genom vatten. Med dess hjälp tog sig Tezara in till Ungele och vann hans hjärta med sin sång.

Då morgonen kom fann kung Fargalon de unga tillsammans, blev rasande och ville låta fångsla Tezara, men då hon visade honom sin flöjt fylldes hans tankar av dess möjligheter. Hertigen hade låtit pantsätta sina värdefullaste arveklenoder i hovudstaden för ett lån till sina krigståg.

När natten kom gick han till den rike pantlånares hus, spelade sig in i skattkammaren och kunde strax muntert vada i guld och silver. Pantlånares vakter hörde honom emellertid och öppnade strax portarna till valven. Hertigen hade under tiden samlat sina klenoder och ville spela sig ut med dem, men hade i sin iver och girighet tappat flöjten och fann den inte bland silver han spridit omkring sig. Väktarna tog honom för en simpel tjuv och dödade honom. Ungule blev hertig och äktade Tezara, men flöjten var försvunnen.

VENES HORN

Det sägs att gudinnan Vene i sin ungdom besökte havet, men att det stora vattnet av kärlek och lystnad vägrade släppa iväg sin gäst när hon ämnade gå. Vene kämpade i djupet och därav uppstod världens vattenvirvlar, men en tandhaj tyckte synd om henne, lyfte henne på sina betar och kastade henne upp i luften så att hon kunde blåsa undan. Vene välsignade djuret sedan hon blivit fri och eftersom hon förstod att havet skulle vilja hämnas på räddaren gjorde hon varelsen större och fetare så att den varken skulle behöva räddas eller frysa i havet. Hon skänkte den också förmågan att andas luft så att hon framgent kunde blåsa liv och mod i den. Därmed uppstod valrossen.

TÅRARNAS BRUNN

Rostbröderna säger att guden Rost före människan ville skapa ett släkte av mäktiga krigare för att utrota den ohyra i form av alver, orcher och dvärgar som besudlade landet och därigenom bereda plats för hans sanna tjänare. Han reste därför en man och en kvinna ur renaste diamant och gick till vila för att nästa dag utrusta dem för värvet. Men de falska dvärgarna såg hans planer och slog redan samma kväll ihjäl mannen innan han fått ett namn och således kunde försvara sig. Bedrövad vandrade kvinnan, som sedermera gavs namnet Hemla, ästad och sågs aldrig mer. Något kristallsläkte kunde aldrig födas eftersom hon var ensam kvar. Då Rost vaknade blev han rasad och slog ihjäl femtio tusen dvärgar, men resten gömde sig feigt under jord där de stannat sedan dess. Sörjande lät Rost forma bägaren Tårarnas brunn av den döde kristallkrigarens skalle. Varje dag fylls den av sig självt med gudens blodsmakande tårar. Rost hade inga fler diamanter och förstod nu att människan själv måste lösa sina problem för att härdas till världen. Han skapade människosläktet och skänkte dem Tårarnas brunn ur vilken de bjöds att dricka för att vakna till stridens härlighet.

MENKAURAS TAND

Det berättas att spindelbonan Menkaura och hennes tusenfaldiga avkomma under bundra år behärskade Sargaskogen mellan Entvattnet och Krimmafloden. Sedan en grupp botaniserande savristare slaktats av kräken ledsnade alverna och skickade in tjugo stridsenter i spindlarnas drottningdöme.

Enterna var okänsliga såväl för spindlarnas bett som gift, och besatt styrka att slita sönder alla nät. De dödade Menkaura, men lät återstående spindlar leva eftersom djurens enigbet dog med deras drottning. Menkauras glänsande pansar fördes till staden Gånghem där det användes i smycken, vapen och andra föremål. Ett av föremålen är hennes tand.

SPJUTET IVELDE

Det ryktas att människorna redan första dagen i Ravland kivades om burvrida korgen som lett dem över haven var gudomlig eller ormen i korgens klor. I en klippa vid stranden mot havet bade de landstigna först av allt mött en dvärgisk eremit och vapensmed. Den första korpsystem, hon som kallades Nattskrud, ska ha bjudit ut sig till dvärgen så att han i gengäld smidde henne det magiska spjutet Ivelde för att vinna korpsystemens fördel. Men den förste ormdyrkaren Modreval älskade Nattskrud och blev svartsjuk. Han förbannade vapnet så att det tog formen av en svart orm med huggtänder som hullingar bakom huvudet. Rasande menade Nattskrud att ormdyrkarna kunde behålla det skändade spjutet och kastade det in bland ormdyrkarna, vilka genast började slåss om det tills flera låg döda. Både Nattskrud och Modreval förfasades och enades om fred mellan grupperna. De ingick äktenskap och lät skicka bort spjutet.

TVEDRAS TVILLINGRINGAR

Man säger att häxan Tvedra blev så förälskad i Hinrek av Falender att hon skänkte honom en ring som skulle värna honom i kriget mot alderlänningarna. Hon bar själv en likadan och menade att hennes kärlek skulle skydda honom även när de inte kunde vara tillsammans. Kapten Hinrek fann sig mycket riktigt tåla mer av bugg och slag i fält, men när han omsider ändå blev svårt skadad begav han sig hemåt för att vila och belas. Till sin sorg och förtvivlan fann han att Tvedra dött. Man sade att hon oförklarligt drabbats av hemska sår, och Hinrek förstod att de skador han ådragit sig i fält delats av henne över avståndet. Eftersom hon inte var lika stark hade såren dödat henne. Hinrek kastade ringarna och drog sig bedrövad tillbaka som eremit.

KUMLEKLINT

Kumleklint... haha, har ni någonsin varit i den bålan? Det är en by bortom all ära och redlighet. I det där pissbålet till by gömde sig ynkryggar och fega uslingar undan blodsdimman i väntan på bättre tider. Men en sak visste de inte... Att deras fridfulla by är uppförd på en plats full av blod och död.

VÄDERSTEN

För många mansåldrar sedan beslöt den grymme kung Algarod sig för att fortsätta kriget mot Ravland i norr. Han sökte utvidga sitt rike genom att leda en här över bergen mot Ravland där han stupade i strid mot besvärjaren Zygofers demonborder, i striden försvann även den kungliga spiran Nekbaka som en del menade var källan till hans makt. Så kraftigt brann emellertid kungens häg att han vägrade dö och länge höll stånd i fästet Vädersten. Legenden förtalte att Algarod en dag åter skulle marschera ut för återta spiran Nekbaka och slutföra erövringen av Ravland. Men en dag bröts förbannelsen och kung Algarod och hans mannar gick till sist in i den yttersta vilan. Man viskar att Algarods krigskassa finns kvar i Vädersten, ständigt vaktad av gästar och besvärjarens bestar.

DE DÖDAS DAL

Sånger berättar hur besudlaren Zygofer under alderkrigen besökte De dödas dal bortom Tystnadens tempel. Trollkarlens maka Martea lärde honom att tala med de avlidna, men när hon erfor hur Zygofer missbrukade konsten, och istället för att söka visdom ville väcka de vilande benen till sin tjänst, flydde hon från honom med två av deras barn. Zygofer fortsatte sitt arbete i dalen tills väktaren av de döda jagade honom på flykten. I vredesmod lät besvärjaren förjaga prästerna från Tystnadens tempel, men innan de beliga männen lämnade platsen ska de ha lagt salarna under vatten för att skydda dem.

STANENGIST

Man säger att Det glömda landets sex första alver, de som planterade växterna, drog flodernas färör och gav djuren hemvist, efter fullgjort värv lät samla sina rubiner i kungakronan Stanengist, vars namn betyder De hängande stenarna. I kronan vilade de välförtjänt, men övervakade samtidigt sin skapelse och gav råd till sina efterkommande. Längre bars kronan av landets konungar och gav dem kraft att hålla riket intakt, men strax innan människorna anlände till Ravland stal tjurven Merigall tre av stenarna ur Stanengist och sedan dess är landet sönderbrutet. Den som återsamlar stenarna i kronan och sätter den på sitt huvud ska enligt legenderna få kraft att samla alla släkten och härska över Det glömda landet. Stensångaren Brander av Bynd ska i en uppenbarelse från guden Stor ha sett de försvunna stenarna satta i en kungaspira, ett drottningssmycke och ett svärd som dräper jättar.

SVÄRDET MALIGARN

I urtiden härjade den blodtörstige jätten Skrame landet. Man berättar hur sköldmön Viridia dödade honom med svärdet Maligarn. Hon fick hjälp av jättens bror Skråme som i belöning sattes till väktare över de dödas ingång mot underjorden. Men Viridia hade under striden mot Skrame ådragit sig sådana skador att hon kort därefter avled. Smaragden Gallöga som utgjort hennes hjärta infattades i kronan Stanengist, men ska senare ha flyttats till svärdet Maligarn. Vapnet är sedan länge försvunnet.

SPIRAN NEKHAKA

Man säger att Alderlands förste konung Algared var så vis och god att gudarna förvandlade hans hjärta till en rubin efter hans död. Algareds son Algadan lät då tillverka spiran Nekhaka med tre hängen från kungapalatsets gyllene alträd och infattade sin fars rubin i spiran. Nekhaka bars i många släktled av algarernas kungaätt, men gick förlorad i Ravland när ättens siste regent Algarod dödades med alla sina män av besvärjaren Zygofers demonborder. Alvernas äldste bävdar istället att Algared var av förklädd till människa och att hans rubinhjärta var en av de sex stenarna i kronan Stanengist.

MANTELSPÄNNET BLODESTJÄRNA

Det berättas att avprinsessan Iridne förälskade sig i orcbövdingen Horena, men att hennes fader och hans höga råd förfärades, ty de såg orcberna som ett orent och lägre släkte. Iridne förbjöds all kontakt med Horena och berövades sitt kött varpå hennes beta hjärta infattades i kronan Stanengist för att svalna. När prinsessan av kärlek trotsade sin fader och återsprang i kött lät han rusta ett skepp som skulle föra dottern över haven och hålla henne borta från Ravland tills Horena dött.

Då Iridne hörde faderns beslut valde hon att ta sitt liv hellre än att skiljas från sin älskade. Hon lät infatta sitt rubinhjärta i mantelspännets Hemella – Blodestjärnan – som i bemlighet bars till Horena av hennes trogna kammartjänarinna. Iridnes fader blev rasande och gick i krig mot orcberna för att återerövra Iridnes hjärta, men Blodestjärnas kärlekskraft stärkte Horena så att kriget blev långt och blodigt. Man säger att Iridnes grymme fader lät piska orcbövdingen till döds sedan han besegrats, men mantelspännets Blodestjärna är sedan dess försvunnet.

ZYTERA

Man säger att trollkarlen Zygofer under det fjärde alderkrigets slutstrid åkallade en demonbord som slaktade kung Algarod och alderlänningarnas bär. För att befästa alliansen lät sig Zygofer och dottern Tberania sammanfogas med en demonfurste till manaspindeln Zytera som rostbröderna än idag håller för guden Rosts profet. Zytera påstås fortfarande regera fästet Vönd varifrån vidundret sänder ut de onaturliga demonvarelser som hemsöker Det glömda landet.

MERIGALL

Namnet Merigall flyger som en vag skugga med gula ögon över Det glömda landet. Ingen vet vem varelsen är eller ens om den är man eller kvinna. Kanske finns flera Merigall, ty varelsen har siktats på vitt skilda platser från en dag till en annan. Unga förförs i slott som by så att Merigalls gulögda avkomma återfinnes i de mest avlägsna trakter och bland alla släkten. Somliga håller varelsen för demon, andra ser den som gud, för sant är att den lika ofta hjälper som förstör dem den möter.

KRASYLLA

Vid alderkrigens slut stod demonfursten Krasylla utan väg till sin bemvärld Cburmog. Det sägs att Zytera då slöt en pakt, där den fruktansvärda varelsen gavs en fristad i Vönd mot att vakta Mistrapasset mot det Aslene som Krasylla själv förött. Det viskas att människooffer som byarna tvingas lämna rostbröderna i själva verket blir Krasyllas föda och att demonen numera ligger fet och orörlig i fästets inre.

VIRELDA BLODNÄBB

De eländiska korpsystrarna är kända som ett fridsamt systerskap. De hjälper diskret byarnas invånare med läkekonst och skördebesvärjelser, men jagas skoningslöst av rostkyrkans tjänare. Syster Virelda Blodnäbb är inte som andra korpsystrar. Med sitt yviga vita hår ska hon ha börjat sin bana som en av gudinnan Hemes systrar, men sägs ha bytt sida efter en uppenbarelse. Hon ska på egen hand ha dödat tiotals järngardister och demoner och även ha konfronterat Teramaldas brinnande rustning i strid.

ZERTORME

Zertorme sägs vara trollkarlen Zygofers egen son. När fadern ertappade Zertorme med att snoka i hans demoniska formelsamlingar ska han ha slitit ansiktet från sin lika vackre som trollkunnige son som straff. Zertorme flydde då österut för att alliera sig med faderns fiender. Från slättlanden sägs han maskerad leda sina arméer och har under sig samlat hästklanerna från Aslene som ska hålla honom för vulkanen Horns profet och Aslenes kommande förlösare.

ARVIA STORDOTTER

Dvärgprinsessan Arvia Stordotter av Kromb står utanför klanens gemenskap, ty det berättas att hon avlats sedan hennes barnlösa moder bedrivit otukt med en klippstod och därvid lovat guden Stor all avkomma. Man säger att Stor vid Arvias födsel märkte henne för krigsdåd och offer till egen ära. Dvärgar fruktas och skräms av kvinnan, men respekterar henne likväl som en gudavald.

KEJSARINNAN SORIA AV URHUR

Det viskas bland äser och älingar att orckejsarinnan Soria egentligen är en lärd människobona som nästlat sig in hos Urburklanen i borgen Rosenöga för att underminera dess krigiska manlighet. Med fagra ord och förfinad förförelse ska hon belt ha snärjt kejsar Hroka, vars krigare till och med förmått äta syrat bröd! Kejsaren ska ha givit sin maka ett oskattbart mantelspänne besatt med en levande akvrubin.

KALMAN RODENFELL

Nästan alla äldriga och lärda akver sägs leva djupt inne i Det glömda landets norra skogar eller rent av ha dragit sig tillbaka som rubinstenar i den mystiska stilledimman, men Kalman "Visenten" Rodenfell ska ha bebällit intresset för den levande världen. Som en av Rödelöparnas anförare sägs han leda kampen mot demoner, människor och andra inkräktare i i landet. Man säger att hans fötter har rötter som ett träd och att han sover stående i sina fienders blod för att suga näring och kunskap från dem.

ROSTFURSTEN KARTORDA

Rostkyrkans ledare sägs bo i Vönd eller Haggabus och är fruktad över hela Det glömda landet. Hans två ansikten, som påstås se allt och veta allt, speglar profeten Zyteras dubbelgestalt. Några viskar att rostfursten är den gamle guden Väkt inkarnerad – den tvesynte väktaren av all förändring, all in- och utpassage, vägledaren på färd mellan sömn och vakenhet, mellan liv och död. Det är genom Kartordas försorg som de döda sägs leva vidare och rostbröderna blivit mellanting mellan människor och demoner.

RAMAKVED

Fägare viskar om Ramakved, slävbandlarnas och tjuvarnas egen by bortom skogarna. Många har hört byns kvarn skria ur floden men få har vågat sig nära. Man säger att kvarnens stenar mal de förslavades själar till stoft eftersom ingen slav har bruk för själsliv. Till Ramakved kommer somliga av tvång, andra med sång. Dit bärs de fångade av de grymma. Därifrån bärs de sålda av de lystna.

KORPEHÅLA

Det sägs att dvärgarna bröt all blåmarmor som fanns att skörda i Korpehåla stenbrott och sedan lämnade platsen, varpå resarna flyttade in. Säkert är att man under varje fullmåne hör ett larm ur den jättelika stengrytan, ett oväsen som skrämmer djur på flykten milsvida omkring. Ingen med vettet i behåll närmar sig Korpehåla medan resarna håller vildgille.

ENERS PIK

Det viskas att halvvalven Zertorme var en av monstret Zygofers första generaler, men att han vämjades över nidingens tyranniska styre och anslöt sig till österns äkvestamlingar för att bekämpa sin tidigare herre. När flyende hästfolk anlände under krigen lät Zertorme dem stanna på slätterna mot att de underställde sig hans kommando i kriget, och ryttarfolken håller honom därför högt i ära.

Sedan blodsdimman lyfte verkar Zertorme ha fallit i svärmod. Han ska ha dragit sig tillbaka till det gamla ruinfästet Eners Pik, där magiska lågor flammar allt starkare. Folk säger att den trollkunnige Zertorme söker tämja själva elden för att vända den mot Zytera, men många bybor är skräckslagna då antalet bränder ökat runt Eners Pik. De få gånger Zertorme visat sig offentligt har han burit en mask som påstås dölja en brännskada han ådragit sig under sina eldstudier.

ROSENÖGA

Det glömda landets orcher har sökt sin plats i världen allt sedan de skickades i krig mot människorna och sedan övergavs av alver och dvärgar. Många av dem lever bittra i skogarna som nidningar och rövare, men nu sägs det att en orchledare tagit hov i det övergivna alvafästet Rosenöga. Han ska kalla sig kejsar Hroka den förste och störste. Köpmän som besökt platsen viskar att kejsaren köpt en oskattbar alvrubin som han avser förära sin gemål i syfte att visa sin kejsarvärdighet.

PELAGIA

Människorna ska först ha trampat rävländsk jord just vid Pelagia. Enligt druiderna på platsen föds landets vindar mellan de fyra heliga klippstoderna för att där lastas med regn så att molnen kan bära vatten till åkrar och skogar. I dessa dagar är förväntan hög vid Pelagias tempel. Havet ska ha skänkt platsen en gåva, något som enligt legenden bara hänt fyra gånger tidigare, en gåva som bara den värdige kan hämta. Vår den består eller hur den ska erövras är svårt att säga.

STORMUNSEL

Man hävdar att månen, förstummad av skönbeten, brukar stanna en stund i sin bana över Stormunsels stenträdgårdar. Många dvärgar vallfärdar dit någon gång under sitt liv eftersom platsen anses utgöra släktets ursprung i världen av alla utom Kromberklanen. Detta års Tillbedjan av jorden i Färnbundarnas ointagliga fäste sägs bli märkvärdigare än på länge. Man säger att kungabarnen Belder kommit för att enskilt diskutera successionen efter fadern och att stumma förfäder uppstigit ur underjorden, ty under Stormunsel ligger de förbjudna grottorna ner mot världens äldre lager.

LUMRAGRUVORNA

De okunniga hävdar att meromannernas dvärgar övergav Lumragruvorna efter tredje Alderkrigen. Sanningen är att gruvdvärgarna slukades av något som flyttade in. Det viskas att den galne baxmästaren Zygofer förbannade sin familj sedan den flytt från honom. Hemsökt av en demonisk smitta sökte hans dotter Marga skydd hos dvärgarna i Lumra. Där förvandlades hon till ett monster som slukade sina värdar. Ingen har vågat närma sig gruvorna sedan dess.

HAGGAHUS

Man nämner ogärna Haggabus, gudinnan Hemes största tempel i Det glömda landet, ty många har förlorat närstående i dess bägn. Ändå vallfärdar folk till templet vid skördeblotet för att hedra den blodiga modern, ty den by vars gudabilder inte välsignats av prästerna kan nästa år räkna med missväxt, sjukdom och svält. Överlevnad i den karga västern sker bara till priset av offer i skörd, silver, jungerblood och redan döda fränder. Just detta år firas 300-årsjubileet av Zyteras och rostbrödernas födelse med en extra rik offerceremoni. Det ryktas att gudarnas budbärare själv kommer att besöka templet och tala till folket om landets framtid.

VOND

Fästet Vond var en gång kromberdvärgarnas starkaste fäste i Ravland. Större delen av befästningen ska ha legat under jord men raserats av dvärgarna när de tvingades bort. Nu ryktas det att Aslenes slaktare – demonfursten Krasylla – istället bärskar över borgen som övervakar passet vid Orabergets metallskimrande sluttningar. Staden Vonds ruiner omger platsen. Ruinerna liksom fästet lär krylla av Zyteras trupper, av fanatiska rostdyrkare och demonvarselser, men få som förts till platsen har återvänt för att vittna. Orabergets topp kröns av Zyteras levande palats dit inte ens demoner vågar sig. Blixtar slår ständigt mellan tornspirorna och de mörka moln som kretsar runt platsen.

QUETZELS TORN

*Den stad som bränts till skingrad aska och glöd,
Nu hemvist till ulvar och gastar, där hon dväljdes.
Ty där, genom subtil konst och piskande nöd,
Styrde Demondrottningen, och styrande, fälldes,
Och i fallet, slumrade, men ändå inte, för döda tungor att
tala nändes;
Det döende; drömmer, i drömmen; kan väckas,
Och slumrande, levande, ändå död. Så slumrar Quetzel,
vilandes,
Och hennes torra tungas törst för smak kan ej släckas,
För liv och anda, en fasta som i hennes drömmar hörs
knäckas.*

LJUSETS VALV

På ett lågt plataberg, omgivet av vindpinad öken, har det alltid stått en byggnad av taggig vit sten.

Sägner talar om en kull av demonyngel, syskon stulna från sina onaturliga föräldrar av en sekt av präster. I döden skulle de kunna återfödvas som sanna demoner, så de togs levande och låstes in på den enda plats som var beliggenhet nog att fångsla dem.

En gång tre, stannar de fyra nu kvar i Ljusets Valv i evighet. Ingen demon kan närma sig dess ljus, och av de dödliga som har vågat besöka platsen har ingen återvänt.

Kraften som håller demoner borta, och ynglen tyglade, är föremål för myckna spekulationer.

HÄXVEDEN

I de närliggande byarna viskas det om häxorna som bor i skuggorna av Häxveden, där de byter tjänster och förtrollningar mot blod. Andra hävdar envist att platsen bemsöks av en uråldrig nekromantiker, och pekar på sönderfallande gamla kartor som visar ett stort torn där skogen numera växer. De säger att nekromantikern önskade leva för evigt och därför förseglade sitt hjärta i en staty infattad med juveler som han gömde under sin tron. Ingen har emellertid sett nekromantikern på århundraden och de lärda avfärdar dessa rykten som vidskepelser. Till för ett par veckor sedan, vill säga, när vandrande lik sågs basa omkring nära skogens gränser, till och med in på närliggande gårdar. Har nekromantikern vaknat från sin uråldriga vila? Eller är det någon annan mörk kraft som ger sig till känna?

ÅSKANS GRAV

Jag följde hjorten djupare in i skogen, under jättelika ormbunkar och runt stinkande träsk. Jag trodde att jag hade tappat bort spåret, när jag plötsligt såg hjorten stå och stirra på mig, ett par famnar bort. Helt stilla stod den, som om den hade gett upp. Jag satte en pil mot bågsträngen, viskade en kort bön, spände och siktade och skulle precis släppa greppet, när himlen exploderade i ett bländande ljus.

Jag måste ha träffats av en blixst och svimmat när jag kastades till marken, för när jag vaknade till tjöt det i mina öron och munnen var fylld av blodsmak. När jag till slut kom upp på benen och såg mig omkring var hjorten, eller det som var kvar av den, upphängd i en tall. Det var som att någonting stort bara lyft upp den, tagit sig ett bett och sedan kastat upp resterna i ett träd. Jag hörde åskan mullra långt borta, men kunde inte se ett enda moln ovanför mig.